

[Christmas Møller.]

maalstjenlige, ved en Udspecialisering af Toldsatserne, saaledes at vi kan behandle Landene, alt efter som de handler med os.

Med Hensyn til det Spørgsmaal, den højtærede Udenrigsminister og jeg drøftede, hvad der var Aarsagen til Valutacentralen, tror jeg, det ærede Medlem Hr. Victor Pürschel gjorde sig skyldig i noget af en Erindringsforskydning, men ganske vist overmaade meget mindre end den Erindringsforskydning, den højtærede Udenrigsminister gjorde sig skyldig i. Det daværende Medlem Hr. Madsen-Mygdal henvendte sig just af handelspolitiske Grunde angaaende Smørsituationen i Januar 1932 til Udenrigsministeren; vi har oven i Købet Datoen, det var den 22. Januar 1932, det skete. Og naar den højtærede Udenrigsminister nu siger, at der gik lange Forhandlinger og store Overvejelser i Forvejen, maa jeg tilstaa, at det gik rask, da først Henvendelsen var kommet; i Løbet af et Par enkelte Dage havde man Spørgsmaalet om Valutacentralen ordnet, og saa begyndte Forhandlingerne med Erhvervene. Den højtærede Udenrigsminister vil altsaa ikke kunne benægte, at Valutacentralens Indførelse 1932 ogsaa blev taget som et Argument over for det tyske Anslag mod den danske Smørekseport.

Dette var Indgangen til alt dette. Og saa er det jeg har sagt, at den højtærede Udenrigsminister sammen med Regeringen stiller sig paa det Standpunkt, at vi skal have en Afvikling, og saa haaber jeg paa hans gode Medarbejderskab til Gennemførelse af en Afvikling.

Udenrigsministeren (P. Munch): Nu er vi aabenbart naaet til det Stadium, at de to ærede Medlemmer af Det konservative Folkeparti begynder at diskutere deres egne Erindringsforskydninger. Med Hensyn til Begivenhederne i 1932 synes der ikke længere at kunne være nogen Tvivl tilbage. Det er givet, at de tyske Foranstaltninger — jeg sagde det før — var et af Udgangspunkterne ved disse Forhandlinger, det er lige saa givet, at allerede før disse var det atter og atter drøftet, hvorledes det skulde blive muligt at sikre de nødvendige Penge til de fornødne Raastoffer, og naar det ærede Medlem Hr. Victor Pürschel siger, at naar det var Hr. Madsen-Mygdal, der tog til Orde for Valutakontorets Gennemførelse, kan det ikke være en handelspolitisk Foranstaltning, forstaar jeg ikke dette. I flere Aar har vi nu haft Forslag liggende fra Venstre, utvivlsomt i god Overensstemmelse med Hr. Madsen-Mygdal, som er

gaaet ud paa, at Valutasystemet overhovedet kun skulde indrettes med handelspolitiske Formaal for Øje. Disse kan jo imidlertid heller ikke klares paa den Maade, som Venstre foreslaar, fordi de forskellige Formaal nu engang ikke kan skilles fra hinanden.

Jeg kan for øvrigt sige til det ærede Medlem Hr. Victor Pürschel, at jeg ikke har sagt de ubehagelige Ting om de konservative Forslag om Told og de store Følger, som han tænkte sig, i Almindelighed om konservative Toldforslag, jeg kender ikke saadanne konservative Forslag af nogen større Rækkevidde for Tiden ud over de rent almindelige Betragtninger. Det, jeg har sagt, er, at hvis man giver saadanne Forslag en Karakter, som gør dem anvendelige til handelspolitiske Formaal over for henholdsvis Tyskland og England, maa disse Forslag indeholde en forskellig Told over for de forskellige Lande, og dette er stridende mod de Aftaler, vi har fra gammel Tid med de to Lande, og mod, at der overhovedet foreligger nogen som helst Mulighed for, at noget af de to Lande vil finde sig i det. Naar man siger, at andre Lande har kunnet træffe saadanne Foranstaltninger, kunde det maaske være nyttigt at faa oplyst, hvilke Lande det er, i hvilke Tilfælde dette er sket under Forhold, der nogenlunde svarer til de nuværende. De Lande, som har ført Handelspolitik og afsluttet Aftaler med England og Tyskland i de senere Aar paa samme Maade som vi, har i hvert Fald ikke gjort det; ingen af dem har drømt om at anvende forskelligartede Toldsatser over for de to Lande.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Himmelstrup har Ordet for en kort Bemærkning.

Himmelstrup: Jeg føler mig fuldkommen overbevist om, at det rigtige er, at naar Hr. Madsen-Mygdal i 1932 henvendte sig til Regeringen om at faa indført et eller andet System, der senere tog Form af Valutacentralen, skyldtes dette Hensyn til Forholdene, som de udviklede sig baade sydpaa og vestpaa. Der er ingen som helst Tvivl om, at Aarsagen til det var netop den Omstændighed, at man i Tyskland, efter at de amerikanske Laan, som fra 1924 til 1930 var strømmet ind til Tyskland og var brugt til Betaling af Krigsskadeerstatningen, var hørt op paa Grund af Finanskrisen i New York i 1929—30, maatte tilvejebringe et Overskud paa Betalingsbalancen, for at man kunde faa udenlandske Tilgodehaverer til Betaling af Krigsskadeerstatning.